

danske ansøgere benytter konventionen, medvirker de allerede til at opretholde Den europæiske Patentmyndighed, trods det, at alle ansøgere endnu må betragte brugen af konventionen som noget af et eksperiment, hvor man risikerer at komme til at bøde for systemfejl eller »børnesygdomme«.

Siden 1978 er der faktisk kun sket det, at Den europæiske Patentmyndighed hurtigere end oprindeligt fastsat har åbnet for modtagelse af patentansøgninger inden for hele det tekniske område og er nået så vidt i sagsbehandlingen, at den er begyndt at udstede patenter. De foreliggende beskedne erfaringer synes at være, at denne del af sagsbehandlingen har fungeret godt og smidigt.

Dette giver imidlertid ikke i sig selv nogen mulighed for at vurdere kvaliteten af nyhedsundersøgelsen og patenterbarhedsprøvnin-gen. Hvad den første angår, bemærkes at nyhedsundersøgelsen normalt ikke omfatter nordisk materiale, hvilket Foreningen har vurderet nærmere nedenfor i afsnit 11. Hvad den sidste angår, stilles der for tiden mindre krav om opfindeshøjde end i f.eks. Forbundsrepublikken Tyskland, Holland og Danmark for at nævne lande, hvis nationale patentmyndigheder har lagt vægt på at have et højt niveau.

I Tyskland har man på trods heraf en høj indsigelsesprocent. Mellem den nationale tyske patentlov og Den europæiske Patentkonvention er der den forskel, at indsigelse i førstnævnte tilfælde skal nedlægges før patentudstedelsen, men i sidstnævnte efter, dvs. at patentudstedelsen ikke er slutfasen på prøvningen af patenterbarheden.

Da fristen for nedlæggelse af indsigelse mod et europæisk patent er ni måneder fra patentudstedelsen, og da de første patenter blev udstedt i begyndelsen af 1980, er det klart, at der ikke foreligger noget erfaringsmateriale, hvorpå en udtalelse vedrørende kvaliteten af et fuldstændigt prøvet europæisk patent kan bygges.

Selv om Den europæiske Patentmyndighed erklærer at ville gøre indsigelsesproceduren strømliniet, må der antagelig regnes med en behandlingstid på mindst ni til tolv måneder i første instans, og det samme i appelinstansen. De første virkelig prøvede europæiske patenter kan således tidligst ventes at foreligge i 1982. Kommer indsigelsesprocenten til at ligge lige så højt som i Tyskland, eller som

følge af mere beskedne krav til nødvendig opfindeshøjde, endnu højere, kan den situation opstå, som man har frygtet, nemlig at indsigelses- og appelinstanserne blokeres af et for stort antal sager, og at behandlingstiderne som følge deraf vokser betydeligt.

Opstår denne situation, er det muligt, at patentansøgere – navnlig fra de små lande – vil finde europapatentsystemet mindre attraktivt end de nationale systemer, hvor man i hvert fald i visse lande har mulighed for at komme hurtigere igennem, således at man kan komme igang i hvert fald inden for visse geografiske områder.

2. Usikkerhed vedrørende Fællesskabets Patentkonvention

Notatet giver ingen oplysning om, hvorledes udsigterne er til, at parlamentsbehandlingen i Irland vil føre til en snarlig ratifikation af Fællesskabets Patentkonvention. Efter de oplysninger, foreningen har fra Irland, kræves der en grundlovsændring, som først kan ventes bragt til afstemning, når den kan kombineres med andre ændringer.

Notatet indeholder heller ingen oplysninger om, hvor langt interimskomiteén er kommet i sin forberedelse af konventionens ikrafttrædelse, og navnlig ikke, om der blandt EF-landene er opnået enighed om regler for forbenyttelsesret og for pådømmelse af gyldighed og krænkelser af patentet.

I den forbindelse synes forbeholdsmuligheden i konventionens artikel 90 om domstolskompetence i ugyldighedssager at have for begrænset rækkevidde, især fordi den forudsætter enighed mellem parterne. Som påpeget senere er det dog foreningens opfattelse, at dette forbehold bør tages.

Den ovenfor påpegede usikkerhed vedrørende varigheden og kvaliteten af sagsbehandlingen ved Den europæiske Patentmyndighed vil selvfølgelig også gøre sig gældende for Fællesskabets Patentkonvention, ligesom behandlingen naturligvis ikke kan kendes på forhånd.

Dette sidste hænger også sammen med det endnu uafklarede spørgsmål vedrørende oversættelse af hele fællesskabspatentet og ikke blot kravene til dansk. Konventionens artikel 88 indeholder ganske vist en mulighed for at tage et sådant forbehold, jfr. lovforslaget § 94, stk. 2, men det har været underfor-